

Poslední templář

Miroslav Žamboch

Na konci třináctého století se po dvou stech letech úspěšných křížových výprav začalo území křesťanského světa zmenšovat. Svaté město padlo, rytířské řády prchaly zpět do Evropy.

Mezi poslední obránce křesťanství patřili templáři, latinsky Milites Templarii. Nakonec ale ustoupili i oni a vrátili se domů do Francie. Zde však bohatství a síla řádu byla trnem v oku králi Filipovi a jeho poskoku Nogaretovi. Navíc se o nich šířily zvěsti, že už dávno nejsou zastánci víry, že do jejich rituálů proniklo nejhorší pohanství a že znají mnoho temných tajemství. Přestože je hájil sám papež, před planoucími hranicemi je neuchránil. V roce 1312 byl řád oficiálně rozpuštěn. Jenomže ani nejlepší mučitelé hlavního inkvizitora Viléma Pařížského nedokázali z tvrdých mužů vydobýt všechna tajemství. A několik významných rytířů řádu zmizelo beze stopy...

Skupina mužů stojících po pás ve vodě se snažila co nejpresněji navést hrot masivního dubového pilotu do díry vykopané ve dně. I u břehu byl proud silný, muži pracovali do pasu vyslečení a při námaze se jim napínaly svaly. Na nedávno zbudované kamenné výspě zpevňující břeh stál šestnáctiletý mladík s těžkou palicí.

„Zaberte! Ted'!“ zavelel vysoký muž s prošedivělou kšticí a sám se zapřel proti naklánějícímu se pilotu.

Ostatní ho napodobili a podařilo se jim vyrovnat tlak silného proudu.

Chlapče, dej se do toho!“ přikázal muž.

Na čele mu perlil pot, na napjatém trupu se zřetelně rýsovaly břišní svaly a staré jizvy zrudly návaem krve. Mladík k němu váhavě vzhlédl, pozvedl palici a opatrně udeřil.

„Víc! Kameny jsme odstranili, musíme proniknout zeminou!“ povzbuzoval ho muž.

Kdyby se jinoch netrefil do kůlu, mohl šedivci jediným zásahem roztříštit hlavu, ale zdálo se, že ten si riziko neuvědomuje. Druhá rána byla silnější a pilot zřetelně zajel o půl palce do země. Několik dalších okamžiků dopadaly údery v pravidelném rytmu, potom chlapec pilot minul. Šedivec napohled nedbale pohnul hlavou a masivní palice se mu otřela o tvář. Ostatní dělníci ztuhli strachem.

„Dokonči to!“ pobídl muž chlapce chladnokrevně. „Zebou mě nohy a mám hlad!“

Po několika dalších ranách držel kůl pevně a všichni vylezli z vody.

Z rákosí lemujícího břeh řeky se vynořil bojovník. Menší, ale podsaditý, se širokými rameny. Rozepnutá prošívaná halena bez rukávů prozrazovala, že přes svou mohutnost na sobě nemá žádný zbytečný tuk. Silná předloktí mu chránily kožené návleky pobité kovovými plíšky, v jedné ruce držel napjatou kuši a v druhé kopí.

„Nic, pane. Kromě vydry a pár srnců jsem nezahlédl ani živáčka.“

„Jak jsem čekal. Ale neškodí mít při práci hlídače. Šíp v zádech není nic příjemného," pokrčil vysoký muž rameny.

Stačila chvíle a horký letní vzduch prohřál zkřehlé nohy. Uvědomil si, že má po dlouhé práci žízeň. Poklekl k cestovnímu vaku, po chvíli hledání vytáhl cínový pohár a naplnil ho vodou z řeky. Teprve napotřetí uhasil žízeň. Ostatní pracovníci si vystačili s dlaněmi a skláněli se k vodní hladině.

Vždycky s sebou taháte nějaký pohár a někdy je to docela zbytečná přítěž, pane," řekl bojovník zamyšleně.

Šedivec přikývl, vychrstl si zbytek vody na nahou hrud' a napůl nepřítomně pozoroval divoký les na druhé straně řeky.

„Jednou nás obklíčili v oáze. Bylo jich několik tisíc, nás pár stovek. Jenomže my měli vodu a oni ne. Zatlačili nás až k malému jezírku. Stáli jsme kolem něho v brněních, se štíty a pozvednutými meči. Oni už neměli žádné šípy, aby nás mohli postřílet z dálky, navíc jim tětivy popraskaly horkem. Slunce pražilo, rozpalovalo zem i naše pancíře do nesnesitelného žáru. Útočili ve vlnách. Rozbíjeli se o nás jako krvavá pěna o skálu. Museli jsme se střídat a často pít, abychom neumdleli. Pokaždé jsem si klekl do jezírka a odstrkoval těla padlých druhů, která byla všude okolo, abych do dlaní dokázal nabrat alespoň trochu zahnívajících, po krvi, moči a hnilobě chutnajících vody."

„Tady je vaše košile, pane," řekl bojovník a sehnul se k vaku se šatstvem, aby rozehnal chmurné myšlenky svého velitele.

„Ne, Pierre," zadržel ho šedivec, „umím se obléknout sám. Nejsi sluha, ale zbrojnoš, bojovník. Naše válka nikdy nekončí, a kdo na to zapomene, brzy umře. Oběd!" zavolal náhle, jako by se sám chtěl vymanit z dávných vzpomínek.

Všichni přítomní se sesedli do kruhu a střídavě si ukrajovali kusy masa z obrovské uzené šunky a zajídali ji chlebem z vlastních zásob.

„Sire, můžu se na něco zeptat?" ozval se vousatý muž s širokou hrudí.

Oblečení propálené na mnoha místech prozrazovalo, že je kovář.

Šedivec pouze přikývl a dál soustředěně žvýkal ztvrdlý chléb.

„Proč jste nechal Filipa," ukázal za jinochem, který si právě odskočil za potřebou, „aby zatloukal pilot? Je v tom nejhorší. A proč jste ho nepotrestal za chybu? Mohl vás zabít! Sám jsem viděl, jak jste k zemi srazil chlapa, který vám neprojevili dostatečnou úctu!"

Kovář se náhle zarazil, jako by si uvědomil, že ve své zvědavosti zašel příliš daleko.

Jeho velitel však jen ukázal k plochému kameni, kde ležel arch pergamenu pokrytý pečlivě narýsovanými plány.

„Rozumíš tomu, co stavíme?"

„No, mosty znám, ale ne padací. Všechny ty ozubený kola jsou na mě moc složitý," odpověděl kovář váhavě. Šedivec přikývl.

„Já tomu rozumím, ale dalo mi to dost práce. Ten kluk, kterému se všichni vysmíváte, protože je slabší než vy, to vymyslel. Až si začne sám věřit, sestrojí spoustu dalších užitečných věcí a jejich stavbu bude řídit sám, bez mé pomoci. A vy ho budete poslouchat. Ne proto, že jsem to přikázal já, ale protože si budete pamatovat, že dokáže všechno, co vy. Jasný?"

Kovář zamračeně přikývl.

„Do pozítří víte, co máte dělat. Ostatní kůly půjdou zarazit už snáze. Objevím se za dva dny," ukončil rozhovor šedivec.

Beze spěchu osedlal koně, sbalil si věci a spolu se svým průvodcem odjel.

„Vysvětlil jste jim to pěkně, pane," pronesl Pierre po půlhodině cesty, „ale bude v tom něco víc. Já vás neviděl jenom srazit chlapa. Pamatuju si, jak jste zabil nafoukanýho hraběte Edmonda de Valuas za jediný nezdvořilý slovo."

Šedivec se pobaveně uchechtl.

„Máš pravdu a vysvětlení je jednoduché. Stárnu."

Po dvou hodinách cesty, když vjeli mezi první obdělaná pole, se Pierre v sedle uvolnil. Na hranicích jejich panství byl pokaždé ve střehu, připraven na útok. Tady se cítil doma. V bezpečí. Obilí na polích zlátlo, krávy měly plná vemen a tučné boky, po okolních loukách běhalo množství letošních hříbat. Pohled, který pronikal do srdce.

„Vypadá to na dobrý rok, pane," pronesl Pierre s úsměvem.

„Bude lepší, až pořádně opevníme Mischel," odtušil šedivec, ale i on se tvářil spokojeně.

První vesnicí projížděli v podvečer. Zatím zde bydlelo jen pár rodin, domy se daly spočítat na prstech ruky, ale kostel už stál. Zvon zvonil a svolával lidi k večerní bohoslužbě.

„Sire Rafaeli! Sire Rafaeli!" ze vrat kostela vyběhl obtloustlý mužík v sutaně a vrhl se dvojici v ústrety.

„Pomodlete se s námi! Vzdejte hold Hospodinu! Vaše přítomnost vrhne světlo na naši vesnici, budeme vám za to blahorečit!"

Šedivec odpověď okamžik zvažoval, ale protože ho zvědavě a s očekáváním pozorovalo stále více očí, přikývl.

„Bohoslužba dnes bude pod širým nebem," řekl pouze.

Mnich se uklonil na znamení díků a téměř se mu podařilo zakrýt zklamání. Dřevěný kostel byl sice prostý, ale úplně nový, a z kazatelny mohl na své ovečky pohlížet svrchu, i když byl vzrůstem nejmenší.

„Kříž! Musíme se přece modlit ke kříži!" napadla ho spásná myšlenka, kterou okamžitě vyslovil nahlas.

Sir Rafael se studeně usmál, seskočil ze sedla a ze svinuté deky vytáhl velký meč. Čepel byla u kořene záštity téměř dva palce široká a v zapadajícím slunci vypadala úplně černá. Bez váhání zarazil meč hrotem do hlinité půdy, vzdálil se na pět kroků a poklekl.

„Zde máte svůj kříž, otče. Začněte s modlitbou, musím dnes ještě urazit kus cesty."

Vesničané se začali řadit za svého pána. Mnich si povzdechl, zhluboka se nadechl a pokusil se ušlechtilou latinu prznit méně než obvykle.

Rafael Coenn jeho slova neposlouchal. Černá silueta mečového kříže způsobila, že se jako vždy ponořil do vzpomínek. Tentokrát se vrátil do toho domu, kde se meč proti meči střetl s Ibn Šumaném Chomením. To jméno zjistil až mnohem později.

K cíli dorazili o den později. Když se před nimi konečně otevřel pohled na Mischel, Rafael Coenn zastavil koně a vychutnával si obraz před sebou. Jádro hradu tvořené dvěma věžemi, obytným a hospodářským křídlem se rozkládalo na skalnatém ostrohu obtékaném ze severu a západu řekou. Za ní se rozkládaly už jen divoké lesy a ještě dál vysoké vrcholky hor. K jihu svah pomalu přecházel v úrodnou zemi. Pod hradem se rozkládala největší vesnice panství. Rachot kovářského kladiva se rozléhal jako dunění zvonu, ze střech většiny domů se kouřilo, některé měly dokonce i komíny. Původně byl hrad opevněn hliněným valem a dřevěnou palisádou. Ted' však desítky kameníků, zedníků a pomocníků pracovaly na výstavbě nové kamenné hradby. Rafael by nejraději na hradby nahnal všechny práce schopné muže, ale uvědomoval si, že je třeba zabezpečit úrodu. Místa měl dost, ale lidí se mu nedostávalo. Mladý Filip mu slíbil kovářské hamry poháněné vodním proudem, větrné mlýny na obilí, které se budou natáčet podle směru větru. Doufal, že je toho mladík skutečně schopen. Povolil koni uzdu a zvíře se se vzrůstající rychlostí rozběhlo k Mischelu, ke stáji, kde na ně čekal pečlivý podkoní, čistá voda a žlab plný ovsa.

Na nádvoří slezl Rafael z koně a nechal sloužící, ať se postarají o zvířata. „Slavnostní večeri pro mě a pro ženy," přikázal a nestaral se, kdo jeho příkaz vykoná.

„Sire Rafaeli, sire Rafaeli!" zadrželo ho volání majordoma.

„Bratři se vrátili a mají adepta!" volal vysoký starý muž a při chůzi za sebou vlácel ochrnutou nohu.

„Ubytuj je, budu se jim věnovat až zítra," odpověděl mu Rafael stroze a mávl rukou na znamení, že tím je pro něj věc vyřízena.

Majordomus se zarazil.

„Jak?"

„Chlapce do prázdné komnaty k mistru Theodorikovi, bratra Pisklécia k našemu opatovi. Bratra Dominika přikovejte do stáje. Dejte tam dostatek čerstvého sena a co si bude přát. V jeho případě to znamená spoustu piva a masa. Maso ani nemusíte péct, má raději syrové."

Při poslední větě se Rafael ušklíbl. Pořád mu připadalo neuvěřitelné, že člověk s takovým talentem k objevování skrytého je vlastně poloviční zvíře.

„A dohlédni, ať ho přikovají k něčemu pevnému. Nestojím o žádné zbytečné neštěstí," dodal, když si vzpomněl, jak bratra Dominika úspěšný lov rozpaluje. „Všechno vyřídím až zítra ráno."

„Jezdci! Mnoho jezdců, v ohybu řeky!" zavolal hlídač na vyšší z věží.

Všichni na nádvoří ztuhli, Rafael zaklel. Aniž si to uvědomil, pronesl kletbu arabsky. Tempem, které ho usvědčilo ze lži, když si stěžoval na stáří, vyrazil ke strážní věži a vyběhl po točitém schodišti nahoru k hlídce. První z jezdců se právě blížili k místu, kde je zrakům pozorovatele opět skryje les. Rafael mhouřil oči, jak se snažil rozeznat, co jsou zač. Patnáct, dvacet, třicet. Jeli rychle, ale tak, aby neuštvali koně, jejich oděv se leskl ocelí. Podle všeho to byli rytíři. Zaklel podruhé. On sám měl jen šest mužů s dobrou výzbrojí, a to ještě tři kontrolovali jižní hranici.

„Hlídej dál," přikázal strážnému a zase seběhl dolů.

Tam už na něj čekal Pierre. Kazajku měl zapnutou, v ruce držel kuši a meč svého pána.

„Jejich nejmní čtyřicet, odhaduji, že polovina rytířů. Podle toho, jak se splašili ptáci, se jich polovina schovala v lese," podal válečník hlášení a nepřestával přitom sledovat pole před vesnicí.

„S polorozebranou palisádou nemáme šanci je zastavit. Nejsme ve válce s žádným ze sousedů. Zkusíme to po dobrém. Ty se někam schovej, a když dám znamení, zabij velitele."

Pierre se studeně zasmál, hák kuše zaklesl za opaskový úchyt, nohu prostrčil do napínacího oka a plynulým pohybem zbraň natáhl. Na krku mu přitom naběhly provaz-ce svalů a žíly na okamžik potemněly.

„S tímhle na padesát kroků prostřelím i ten nejsilnější německý pancíř," prohlásil spokojeně.

„Proto kuše zakázali na koncilu už před více než sto padesáti lety," poznamenal k tomu Rafael, „navíc by každý normální člověk k napnutí téhle hračky potřeboval kolovrátek."

„Mnoho štěstí, pane," rozloučil se Pierre, „budu na střeše stájit."

Rafael Coenn se postavil na místo budoucí brány, meč si položil na levé rameno a čekal. Vychutnával vítr čechrající mu vlasy a přinášející vůni kvetoucích divizen, které jako žluté jehly pokrývaly strmé východní svahy. V jednom z oken komnat, kde přebývaly ženy, zahlédl pohyb. Chvilí přemýšlel, která ho pozoruje. Nejspíše všechny. Přinutil se, aby jim nezamával.

Na cestě vytlačené koly povozů se objevili první jezdci. Byli ještě daleko, ale i tak bylo zřejmé, že cestují v plné zbroji. Jejich pancíře se leskly, a ačkoli se přiblížili, nedokázal rozeznat žádný erb nebo válečnou zástavu. Až úplně zblízka zjistil, že nic takového nemají. Jako by neměli žádného pána, vládce, žádný původ. První z jezdců na obrovském silném ryzákovi zastavil kousek před Rafaelem. Hlavu mu zakrývala helmice a úzké hledí neumožňovalo rozeznat rysy obličeje.

„Sir Rafael Coenn v dávných časech přezdívaný Divoký vlk?"

Rafael cítil, jak se mu ježí chlupy na zátylku. Nemohlo za to jen jméno vylovené z minulosti, ale i hlas. Znal ho, jen ho nedokázal zařadit.

„To jsem já," připustil klidně. „A vy jste kdo, pane?"

„Fridrich de Baas, mistr rytířského řádu johanitů," řekl muž a sňal si helmici.

Rafael ho poznal okamžitě. Léta se na jeho tváři příliš nepodepsala, jen zvýraznila to, co v ní bylo už dávno. Orlí oči, velký zobanovitý nos a hranatá brada porostlá černým strništěm.

„Dnes mistr johanitů, kdysi mistr *Milites Templarii*," řekl Rafael arabsky, ale tak, aby to všichni slyšeli.

„Budeme hovořit venku, nebo projevíš starému příteli pohostinnost?"

Rafael ustoupil stranou, aby jezdci mohli projet dovnitř. Doufal jen, že Pierre „starého přítele" okamžitě ne-zastřelí. Potřeboval se dozvědět, jak ho po všech těch letech našli.

Jezdci sesedali z koní a nechávali štolby, ať se o ně postarají, jeden jako druhý si sundávali helmice a rukavice. Rafael nevěděl, zda jsou tak lehkomyšní, nebo důkladně poučení o počtu jeho bojeschopných lidí.

„Rafaeli?“ oslovil ho jeden z mužů, kterého původně považoval za zbrojnoše, protože neměl pancíř, jen hauberk.

Chvíli mu trvalo, než poznal, kdo to je. Muž byl ob-tloustlý, jeho kulatá tvář vyhlížela blahobytně a oči mu lemovaly vějíře vrásek prozrazující, že se často směje. Ted' však vypadal smrtelně vážně.

„Tritte?“ ujistil se Rafael podezřívavě.

„Ano, jsem to já,“ potvrdil muž, „a já jsem jim prozradil, kde tě hledat. Nemohl jsem jinak.“

Rafael s tlouštíkem si padli do náruče.

„Bud' opatrný, hodně opatrný. Víc ti řeknu, až přijde správný čas,“ zašeptal mu Tritt do ucha.

„Je dojemné sledovat setkání přátel po tolika letech!“ promluvil ironicky de Baas.

Rafael se k němu otočil. Ted', když panoši sňali rytíři hrudní plát, viděl, že věk se na bojovníkovi podepsal v podobě rostoucího břicha. Navíc mu na levé ruce chyběly dva prsty.

„Mí přátelé jsou vždy vítáni, ať je sem přivádí cokoliv,“ odpověděl a úsměv na jeho tváři vypadal skoro upřímně. „Mischel je malý hrad. Hodovní síň, jediná místnost, která je dostatečně velká pro nás všechny, není ještě dokončena. Navrhuj, abychom naše shledání oslavili a stejně tak i probrali záležitosti, které tě sem bezpochyby přivádějí, pod širým nebem na nádvoří.“

„A co zvědavé uši? Budeme mluvit o věcech, které by ti mohly uškodit, kdyby se dostaly na veřejnost,“ řekl pochybovačně de Baas.

Totéž platí pro tebe, bratře. Tví muži určitě udrží zvědavce v bezpečné vzdálenosti, nebo ne?“ zeptal se Tritt.

De Baas zamračeně přikývl.

„Ať je po tvém.“

Rafael si podal kus pečené z hradní kuchyně a nalil si do poháru víno. Nad čtyřmi ohni se pekla nedávno poražená selata, ale ta budou k jídlu až někdy po půlnoci. U stolu pod stanovou střechou, která chránila před hojnou rosou, sedělo kromě něho, Tritta a de Baase dalších šest mužů. Podle věku i sluncem a pouštním pískem vysušených tváří všichni válčili spoustu let ve svaté zemi. Ostatní mladší de Baasovi muži seděli okolo nebo hlídali.

„Potřebuji od tebe službu. Jsi jeden z mála, který to může dokázat, Divoký vlku,“ začal de Baas, když všichni zahnali první hlad.

Rafael neměl svou dávnou přezdívkou rád, ale věděl, že de Baas ji použil záměrně. Proto se neohradil.

„Proč bych ti měl udělat laskavost?“ zeptal se místo toho.

De Baas přikývl, na okamžik vzhlédl ke střeše konírny, ale nic zajímavého na ní nespatriil. Brzy se vrátil pohledem k tácu s masem a vybíral si nejlepší kousek. Rafaela napadlo, že Pierre už bude celý promočený a prochladlý. Nepochyboval však, že velitele rytířů má stále na mušce.

„Určitě dobře víš, že inkvizice templáře stále hledá. No-garet, který králi poradil, aby nás nechal všechny upálit, má radost z každého chyceného rytíře a Vilém Pařížský, ať jeho duše shoří v pekle, se nemůže dočkat, až z nás vymámí poslední tajemství řádu. Johanité mi výměnou za pár

drobností poskytl bezpečné útočiště, ale nerad se spoléhám na druhé. Opatrně jsem se rozhlížel, jak se stát nezávislým na cizí laskavosti, a samozřejmě jak co nejlépe hájit zájmy Boha a církve. Teď, když se dostala do osidel našeptávačů, je to obzvlášť důležité. Shodou okolností jsem zjistil, že hrabě Tritt Harpes, o jehož důvěrných stycích s jedním dávno mrtvým templářem vím, se osobně angažoval, aby se jistý zchudlý šlechtic nevýznamného rodu domohl svých práv a pozemků. A ještě víc mě zarazilo, když jsem zjistil, že ten zchudlý šlechtic je příbuzný onoho mrtvého templáře. Začal jsem se vyptávat dál. Tritt Harpes se sice s člověkem, kterému pomohl, nikdy osobně nesešel, ale dokázal jsem vysledovat jeho dopisy. Zjistil jsem, že Rafael Coenn nikdy nechodí do kostela, modlí se jen ke svému černému meči a má čtyři ženy. Něco takového by pravověrný šlechtic přece nikdy nemohl dělat. Co myslíš?"

„Pokud nestrávil dvacet let mezi pohany, tak ne," připustil Rafael. „To však nevysvětluje, proč bych ti měl prokázat laskavost. Jestliže mě předhodíš inkvizici, stačí, abych Vilémovi Pařížskému vyrazil, jak objevit tajné znamení templářských mistrů, a k tomu zmínil tvé jméno. Pak by tě ani johanité neuchránili."

Okousanou kost hodil za sebe, kde se o ni okamžitě začali rvát psi. Prsty si otřel do lněné látky, vytáhl malý nožík a začal ořezávat lipový špalík. Kdysi dávno ho poranili na pravé ruce. Nadlouho v ní ztratil cit a téměř nedokázal ovládat prsty. Jeden z arabských lékařů mu poradil, aby si prsty neustále procvičoval ořezáváním měkkých vrbových proutků. Rok mu trvalo, než opět dokázal uchopit zbraň. Zvyk vyřezávat mu však zůstal.

Tritt při Rafaelových slovech přelétl společnost okolo stolu krátkým pohledem. Rafael se nenechal zastrašit ozbrojenou převahou a hrál hru velmi ostře. Šest mužů okolo stolu mlčelo a zdálo se, že věnují pozornost jen jídlu a pití. Hovor nechávali na svém veliteli. Tritt znal takové případy. Mnoha bojovníkům po útrapách v poušti přestalo do jisté míry záležet na životě. Pouze přežívali, nechávali myšlenky bloudit labyrinty představ a byli rádi, když jim někdo jejich vlastní život uspořádal a dal mu cíl, ať už jim bylo cokoliv. To však neznamenalo, že byli méně nebezpeční bojovníci, spíše naopak.

„Laskavost nebudeš prokazovat mně," řekl de Baas a dopil pohár až do dna, „ale svému příteli. Postihlo ho pár špatných let a zadlužil se u židů. Ti by mu sice rádi počkali -oni rádi vyhoví urozenému pánovi. Možná by dokonce peníze vyměnili za povolení obchodovat na jeho panství. Jenomže dluhy jsem vykoupil já a já nepočkám. Když neuděláš, co po tobě chci, tvůj přítel, který ti tak pomohl, půjde o žebrácké holi a jeho děti s ním."

„Je to pravda?" otočil se Rafael na Tritta.

Ten jen přikývl.

„Nepřišel bych sem, ale neměl jsem na vybranou." De Baas se zašklebil.

„Právě proto jsem ho na tuhle návštěvu vzal, abys uvěřil."

Rafael se na okamžik zamyslel, zda si de Baas uvědomuje, jak mnoho o sobě tímto uskokem prozrazuje. Nerespektoval už nic, rytířskou čest, slovo, přísahu. Byl horší než poslední lapka u cesty. Zřejmě si to neuvědomuje, usoudil nakonec.

„A co tedy požaduješ?" zeptal se.

„Vlastním relikvií. Velmi vzácnou relikvií. Jednal jsem v Avignonu se samotným papežem, nám vždy nakloněným Klimentem V. Výměnou za relikvií zřídí nový rytířský řád. Tajný řád, jehož povinností bude dbát, aby se kacířství a hereze nerozšířila v těch nejvyšších kruzích, na které je světská i církevní spravedlnost krátká.“

„Když řád oficiálně zřídí, bude se o něm vědět,“ vmísil se Tritt do hovoru.

„Papežská bula bude tajná a zapečetěná půjde přímo do archivů. Její částí bude lenní dekret na zřízení kláštera pod maskou některého z existujících řádů a klíč k papežské pokladnici. Nebudeme si muset vydělávat na živobytí, nebudeme závislí na králích,“ odpověděl triumfálně de Baas.

„Chceš stát nad inkvizicí, soudy i králi,“ pronesl zamyšleně Rafael. Kus dřeva v jeho ruce se mezitím stačil změnit v hrubou siluetu divočáka.

„Co je tou relikvií?“

„Kristův pohár, ve kterém proměnil vodu ve víno.“

„Za svůj život jsem držel v rukou tři takové. A k tomu několik rouch, v nichž byl pohřben,“ pronesl suše Rafael.

„Tenhle je pravý,“ nenechal se zviklat de Baas.

„Mohu se podívat?“ zeptal se Rafael, ale rytíř jen zavrtěl hlavou.

„Už jen vidět hoje pokušení. Je v něm velká síla.“

Rafael pokrčil rameny. Pokud tomu věřil de Baas a navíc sám Kliment, na jeho názoru nezáleželo.

„Takže po mně chceš, abych v Římě získal pečeť umožňující čerpat ze staré vatikánské pokladnice, potom odjel do Avignonu, tam si vymohl soukromou audienci u papeže, přinesl ti opis papežské buly, dekret ke zřízení kláštera. Je to tak? Nechápu však, proč by to nemohl zvládnout někdo z tvých lidí.“

„Uvažuješ stejně bystře jako kdysi,“ odpověděl de Baas a nalil si novou číši vína.

„Hej, už jsou ta selata hotová? Sem s masem!“ křikl na jednoho z kuchtíků ochomýtajícího se kolem ohně a vrátil se k původnímu tématu.

„S inkvizicí bych se dokázal vyrovnat, ale než jsem pohár získal, zapletl jsem se s Dolče-nity a Mystiky. Tuší o mých úmyslech víc, než je mi milé.“

„Dolčenité vraždí kněze a šlechtice, kteří se podle nich provinili proti bibli. O Mysticích jsem neslyšel,“ řekl Rafael.

„Mystici jsou odpadlí mniši. Provozují černou magii a lidem, které znají, dokáží číst myšlenky. Mají dva mé prsty a kdykoliv chtějí, mohou zjistit, kde jsem. Podobná kouzla používají proti mým nejlepším lidem. Musí to proto provést někdo jiný. Navíc jeden z mých zvěďů byl svědkem, jak Tritt svým dětem vyprávěl o tvém hrdinství. Prý jsi sám zabil patnáct bojovníků. Má tě za hrdinu, za reka, který je důstojným následovníkem Rolanda,“ dodal de Baas posměšně.

Tritt nervózně rozhodil rukama.

„Bylo jich jen deset,“ poznamenal Rafael a dál pokračoval v myšlenkách: Byl jsem těžce raněn. Tritt si mě naložil na záda, proplížil se městem a nesl mě pouští patnáct mil do nejbližší oázy. Tomu já říkám hrdinství.

„Udělám to,“ pronesl nahlas.

„Dám ti jako doprovod dvacet pět svých mužů. Lepší bojovníky dneska nenajdeš,“ řekl de Baas.

„Pojedu sám," nesouhlasil Rafael.

„Nebudou chránit tebe, ale pohár," vysvětlil de Baas. „Nemáš na výběr. A když už konečně máme obchodní jednání za sebou, dejme se do těch selat."

De Baas byl příliš chytrý na to, aby dovolil svým mužům opít se do němoty. Když východní obzor začal světlát, zahnal je spát a nechal rozestavené hlídky.

Rafael odvolal Pierra z jeho místa, stručně ho informoval o situaci a odebral se do svých komnat. Chvilí nerozhodně postál v ložnicovém sále. Za čtverými dveřmi se nacházely pokoje jeho žen. Z jedné strany bylo příliš pozdě, z druhé příliš brzy. Navíc se cítil pekelně unaven. Chodby i místnost se utápěly ve tmě, protože sloužící nechali hořet jen jednu voskoviči v každém svícnu. Po halasu u ohňů mu noční ticho připadalo neskutečné. Ani děti nevzlykaly ze snů. Dlouho si myslel, že je po návratu z Afriky neplodný, protože nedokázal obtěžkat ani jednu z žen. Už se rozhodoval, že každé vybere nějakého přijatelného milence, protože následovníka chtěl za každou cenu. Náhle však v krátké době počal s každou. Možná jeho tělu tak dlouho trvalo, než se zotavilo z útrap. Nechal vzpomínky uvadnout a s neslyšným povzdechem zamířil do pokoje ve věži, kde si zařídil pracovnu.

Na stole našel poznámky mistra Theodorika týkající se chlapce. Jmenoval se Ignác, byl žid a bratři ho koupili od rodičů za pět zlatých. Podle všeho byl velmi nadaný, vlastně nejnadanější, na koho kdy narazili. V dáli zakokrhla kohout a první ptačí zatrylkování odlehčilo řidnoucí tmě. Blížilo se ráno, lidé se zmítali v pavučině oddělující poctivou noc ode dne, škvíra mezi světy byla právě teď největší. Tak to alespoň psali v knihách, které zabíraly celou jednu stěnu pracovny. Některé byly psány arabsky, jiné řecky, pár severským runovým písmem a některé jazykem, který Rafael nedokázal rozpoznat, natož rozluštit. Všechny měly jedno společné. Byly o čarodějnictví.

Kohout zakokrhla podruhé. Nastal čas zkoušky pro malého Ignáce. Rafael sešel o patro níž, vzbudil sluhu a poručil mu, ať chlapce přivede.

Když hoch dorazil, očekával ho sedě za stolem s třemi zlatými mincemi před sebou.

„Chlapče, koupil jsem tě," řekl studeně, „víš, co to znamená."

Ignác se ustrašeně přikrčil. V příšeří nebylo možno určit, kolik je mu let. Byl vyhublý a shrbený.

„V ruce držím minci, na jedné straně je vyražena koruna, na druhé latinský nápis. Podívej se," pokračoval Rafael a přidržel minci ve světle svíčky, aby si ji chlapec mohl prohlédnout.

Všiml si, že do místnosti nesouhlasně nahlíží mistr Theo-dorik.

„Buď zařídíš, aby padla koruna, nebo umřeš. Vyhodím tě tím oknem a zapomenou, že nějaký Ignác existoval. Je ti to jasné?"

Hoch bázněvle přikývl. Jeho ospalost se rychle rozpouštěla ve strachu.

Rafael vyhodil minci do vzduchu, zlaták se několikrát zatočila dopadl mu do dlaně, která se v mžiku sevřela v pěst.

„Tak, chlapče, jsi připraven?"

Ignácovi na čele vystoupily kapky potu. Zdálo se, že Rafael pozoruje svou ruku stejně napjatě jako chlapec. Otevřel pěst.

„Koruna," pronesl sotva slyšitelně a nespouštěl z mince oči.

„Rozsvít a přines nám něco k snídani," rozkázal sluhovi po chvíli.

Ignácovi mezitím otrnulo.

„Sire, ale mohla to být náhoda. Náhoda rozhodla o tom, zda budu žít nebo ne?"

Rafael zavrtěl hlavou, zvedl ze stolu druhý zlaťák a podal mu ho.

„Latinský nápis je vyražený na obou stranách. Mince, kterou jsem vyhazoval do vzduchu, byla úplně stejná." „To znamená, že jste čaroděj?"

Rafael unaveně zavrtěl hlavou.

„Ne. Ty jsi čaroděj a já jenom využil správné doby a tvého strachu, abych se o tom přesvědčil."

Ignác se roztřásl a zbledl.

„Prosím, neupalujte mě, ne, ne!"

„Mistře Theodoriku, ujměte se svého nejnadanějšího žáka," pozval Rafael starého mnicha dovnitř, „a vysvětlete mu, že tady nikoho neupalujeme. Spíš naopak."

Ignác se zatvářil zamyšleně a upřeně si Rafaela prohlížel.

„Vy byste mě nezabil, jen jste mě strašil," prohlásil nakonec.

„Jsi si tím jistý?" zeptal se Rafael, „před chvílí ses bál." „Ano, já to poznám. Byl jsem jen moc vyděšený a ospalý." Potom, jako by si dodal odvahy, sundal z krku medailonek z černého železa a položil ho na stůl před rytíře. „Přinese vám štěstí. Vím to."

Východ slunce se blížil a Rafael pocítil neklid. Uběhlo tolik let a pořád se toho nedokázal zbavit. Sundal ze stěny meč, vyšel na nádvoří, zabodl ho do hlíny a poklekl před ním. Za chvíli jeho ostrou siluetu rýsující se proti vycházejícímu slunci nevnímal a vrátil se do minulosti.

Vzpomínal na boje, na zabijačku poušť, vraždění pohanů, na horkou krev, kterou byl často zbrocen od hlavy až k patě. Bojovníci, starci, ženy, děti. Nikoho nešetřil a šířil víru ohněm a železem. Byl zástupcem Boha na zemi. Pohani, muslimové, kacíři. Nebyli lidé a jejich jedovaté sémě mělo být vypáleno navěky. Považoval se za lepšího. Dnes se ve vzpomínkách vrátil k okamžiku, kdy vstoupil do toho domu a střetl se s nejlepším válečníkem, kterého kdy potkal. Uvědomoval si, že přežil jen díky neskutečnému štěstí. Zbloudilá střela z kuše proletěla oknem a zasáhla muže do stehna. I tak arabský šermíř téměř zvítězil. Rafael se pak opojen vítězstvím hnál nahoru do patra a v přepychově zařízeném salonku objevil čtyři ženy. Dvě byly bílé, jedna typická Arabka, třetí Maurka.

„Pane, nezabíjejte je," řekla ta Maurka čistou španělštinou a ukázala na dvě bělošky. „Věří ve vašeho boha a můj pán je zachránil před smrtí z rukou jeho vlastních lidí."

Napráhl se k ráně, aby skoncoval s tím hříšným hnízdem, ale zastavil ho pohrdlivý výraz v Maurčině tváři. Nebyl v něm strach ani nenávist. Pouze pohrdání, jaké má člověk pro bahno, výkaly společnosti, pro věci, kterými se nestojí za to zabývat. Tehdy se přestal pokládat za něco víc. Ještě dnes

v něm ten pocit dozníval. Otočil se, aby ženy nechal žít, jenomže to už po schodech běželi další křižáci.

„Jsou tu zajaté křesťanské ženy," zavolal, aby je zastavil.

Muž v čele se jen zachechtal. Helmici někde ztratil a jeho velký zahnutý nos mu dodával vzezření jestřába.

„Po pohankách konečně nějaká změna!" vykřikl nadšeně.

Rafael, tehdy vlastně Divoký vlk, ho skopl ze schodů, ale křižák se nedal zastavit a došlo na zbraně. Byl to divoký střet a zabil v něm pět svých spolubojovníků. Potom emírovi muži podnikli protiútok, zahnali křižáky a on zůstal v obklíčení. Zajali ho a kupodivu nezabili. Dlouho nechápal proč. Zpočátku byl otrokem, pracoval v dolech, v solných lomech. Po třech letech si ho vyžádal sám emír.

„Sire, sire, je naprosto chvályhodné, že se modlíte tak časně zrána, ale nemohl byste navštívit náš nádherný kostel, který jste sám dal postavit?" vyrušil ho z myšlenek známý hlas. Kněz vypadal napůl ustrašeně a napůl rozhořčeně. Rafael se postavil, zvedl meč a natočil ho hrotem ke knězi.

„Víš, proč je ta ocel černá?" zeptal se.

Vystrašený muž popleteně zavrtěl hlavou. Obával se, že za svou opovážlivost v příští vteřině zaplatí životem.

„Byl zakalen v krvi neznabožů, pohanů, bezvěrců. Čtyři sta jich muselo umřít, aby ta čepel byla zhotovena. Myslíš, že není vhodné modlit se před takovýmto božím nástrojem?"

Kněz padl na kolena, pokřížoval se a začal poníženě meč opěvovat. Rafael ho odehnal mávnutím ruky a nedokázal se ubránit cynickému úšklebku. Neřekl mužíkovi celou pravdu. Kvůli čepeli skutečně zemřelo čtyři sta lidí, ale to nemělo nic společného s jeho zakalením, nýbrž s magickými obřady. Díky nim byla čepel tenká jako dubový list a neskutečně odolná. A také pozměnil jednu drobnost. Nebyli vražděni pohané, ale zajatí křesťané. Jako by na tom záleželo.

Po desáté už byli na cestě. Sedmadvacet vyzbrojených jezdců bez erbů a praporů s několika málo zbrojnoši. Rafaela doprovázel jen Pierre. De Baas se od nich odloučil druhý den po opuštění panství, aby Mystiky zbytečně neupozornil na směr, kterým se bude družina ubírat. Velení předal Missarovi, mladému muži v honosné zbroji. Rodinná podoba se nedala zapřít a už na první pohled bylo jasné, že jsou spolu pokrevně spřízněni. Ostatní rytíři proti jeho volbě neprotestovali. Kázeň templářů jim byla stále vlastní.

Rafael přemýšlel nad plánovanou cestou. Bylo jich příliš mnoho, aby dokázali projet nepozorovaně skrze území spravovaná jednotlivými šlechtici, na druhou stranu příliš málo, aby si vynutili průchod, kdyby jim v tom nějaký svrchovaný vládce chtěl zabránit. Nezbyvalo než kličkovat po hranicích jednotlivých panství a vždy být pryč dřív, než se o ně začne někdo příliš zajímat. Úplně jiný problém byl, kde si na ně jejich tajemní nepřátelé počkají. A Rafael nepochyboval, že se s nimi dříve či později střetnou. Ale bude to tady, v divočině hor, nebo až v civilizované krajině?

Třetího dne v podvečer se stezka vedoucí zdánlivě nekonečnými listnatými pralesy dělila na tři směry. V mapě nic takového nebylo zaznamenáno a Missar vyslal tři skupinky, aby propátraly nejbližší okolí a zjistily, který směr je ten správný. Za necelou hodinu se muži vrátili. Dvě z cest končily na opuštěných mýtinách, kde se ještě nedávno v milířích pálilo dřevěné uhlí.

Rafael s Pierrem si jako obvykle nachystali místo k přenocování stranou od ostatních, aby spolu mohli nerušeně hovořit. V okamžiku, kdy Pierre zapálil oheň a postavil se, aby se po dlouhém krčení protáhl, vyletěla z lesa šipka a zasáhla ho do hrudi. Se zachroptěním padl k zemi, ostatní rytíři se okamžitě připravili k obraně, ale žádný další útok nepřišel. Stmívalo se a vrhnout se do lesa by bylo zbytečné a zbrklé.

Missar se s mečem v ruce přišel podívat na Pierra. „Je mrtvý?“ zeptal se pouze.

„Špatná rána,“ zamumlal zbrojnoš a snažil se popadnout dech.

Nebyla to pravda. Zachránila ho drátěná košile oblečená přes vatovnicovou kazajku, která byla navíc důkladně vypletena ocelovými pruty a destičkami. Šipka se zřejmě zastavila o ně.

„Měl jsi štěstí,“ odtušil Missar, „asi nějaký lapka, který chtěl přijít k snadnému výdělku. Doufal, že tady tvou mrtvolu necháme. Chtěl získat šatstvo a boty.“

„Lapka by těžko zaútočil na člena tak silné družiny, jako jsme my,“ řekl Rafael studeně.

Missar pokrčil rameny.

„Jsou to blázni, nikdy nevíš, co se děje v jejich pomatených hlavách.“

Když se už chystali ke spánku a zhašeli oheň, ozval se Pierre tiše:

„Nebyl jsem si jistý, ale zdálo se mi, že jim jeden člověk chybí. Ted' jsem ho viděl, jak se vrátil z lesa.“

Rafael jen přikývl a z cestovní kabely vytáhl starou zubatou dýku.

„Já vím, chtějí, abych zůstal sám. Nespi příliš hluboce.“

Po těch slovech se otočil na bok a zavřel oči. Spánek však nepřicházel. Viděl sám sebe před emírem, který ho nechal vyvést ze solných dolů, kde hnil zaživa. Ptal se ho, zda je ochoten vstoupit do jeho služeb. Divoký vlk přijal. Potom se dveře do trůnního sálu otevřely a vstoupily čtyři ženy zahalené závojem.

„Jsou to tvé ženy?“ zeptal se vládce a Rafael cítil jeho pobavení a zvědavost.

Byla to další součást zkoušky, která mu mohla zachránit život? Mlčel a přemýšlel. Po chvíli pochopil, že jsou to ženy, jimž zabil manžela. Ocítl se tehdy v jejich komnatách bez doprovodu a spatřil je bez závoje. Za to je podle zákona čekal jediný osud - smrt. Snažil se spatřit tvář Maurky, ale závoj byl neproniknutelný.

„Ano, jsou to mé ženy,“ připustil.

„Před Alláhem?“ zeptal se emír a Rafael souhlasil.

Až mnohem později se dozvěděl, že emír osobně vyzpovídal každou z žen, aby zjistil, proč je tehdy ušetřil a bránil před vlastními druhy. Rafael sám na to přišel na konci druhého roku svého otroctví. Důvod byl jednoduchý a neměl nic společného s milosrdenstvím. Považoval se za lepšího než

arabští válečníci, mudrcové a vládci obklopení bohatstvím a přepychem. Měl je za sběr a sebe za člověka hodného toho jména. Jenomže v jediném pohrdlivém pohledu maurské ženy našel pravdu. Jen díky štěstí zabil muže, který ho předčil ve válečném umění, muže, který chránil slabší bez ohledu na okolí, na předsudky, muže, který byl vzdělanější. Prostě lepší. A když se mu chtěl vyrovnat a udělat gesto, které ho alespoň částečně stavělo na jeho úroveň, zjistil, že musí bojovat proti vlastním.

Ráno bylo teplé a slunné. Missar otevřel oči, protáhl si údy a postavil se. Jasně nebe slibovalo příjemný den na cestování. Podíval se na své spící druhy, aby je probudil, a strnul.

Jeden z šestice veteránů ležel s podivně zvrácenou hlavou, v očním důlku měl zaraženou starou dýku s prasklým jílcem. Pilný pavouk už stačil mezi jeho nosem a jílcem utkat pavučinu. Třpytily se na ní kapky rosy a vypadala jako brilantový náhrdelník.

„Nádherné ráno,“ pozdravil s neobvyklou veselostí jindy zachmuřený Rafael.

Když zjistil, na co se Missar dívá, zvažněl.

„Asi lapka. V noci se připlížil, zabil ho a doufá, že získá jeho oblečení. Víš, jak to mají tihle ubožáci v hlavách po-motané. Pohřbívát ho nebudeme, nemáme čas,“ dodal nakonec tvrdě.

Missar skřípal zuby, ale neměl na to co říct.

Celý den jeli v napjatém mlčení. Rafael si nevšímal mužů v družině, ale okolí. Blížili se k řece Catre de Fall, která oddělovala málo osídlené a napůl divoké podhůří od civilizované nížiny. Pokud by chtěli přebrodit, museli by si zajet dva dny cesty na jihozápad. Naštěstí mohli použít přívoz. Uvědomoval si, že při překonávání řeky budou muset rozdělit síly - sedmadvacet mužů i s koňmi se na prám určitě nevejde. To byla ideální příležitost k útoku.

Když opravdu dojeli k řece, jeho nejhorší obavy se vyplnily. Na druhém břehu byl jen malý travnatý plácek a o pár metrů dál začínal les, ve kterém se mohl schovávat kdokoliv.

„Jaký je tvůj plán na překonání řeky?“ zeptal se Rafael Missara.

„V okamžiku, kdy se přepraví polovina, nastoupím na prám já.“

Takže pohár neseš ty. Pokud opravdu plníš rozkazy a nechráníš si hlavně vlastní krk, pomyslel si Rafael.

„A v jakém sledu bys uvítal mou přítomnost? Samozřejmě bych byl rád tam, kde hrozí největší nebezpečí,“ řekl nahlas.

Missar si nikdy nebyl jistý, zda si z něho vysoký rytíř nedělá legraci.

„V tom případě tobě i tvému zbrojnoši postoupím dvě místa na prvním prámu.“

„Děkuji, sire,“ vyšvihl mu Rafael poklonu a odešel k Pier-rovi, aby se připravili.

Dilema bylo jasné. Catre de Fall byla hluboká a dravá řeka. V plátové zbroji by v ní neuplavali ani metr. Na druhou stranu, kdyby je na druhé straně napadli, neměli by v košilích mnoho šancí. Nakonec se rozhodli obléci si alespoň hauberk a důvěřovat převozníkovi.

Současně se na prám vešli čtyři muži i s koňmi. Převozník měl s těžkým nákladem plné ruce práce, ale nakonec vše zvládl bez nehody. Rafael s Pierrem skočili do vody dříve, než prám zadrhl o mělčinu, a pozorně si prohlíželi dno i půdu v blízkosti břehu. Koně nechali na starost ostatním. Žádné podezřelé stopy nespatriili, ale Pierre nespokojeně nasával vzduch a čím dál tím podezíravěji si prohlížel okolí. Oba se postavili zády k vodě několik kroků od sebe a napjatě čekali. Pierre se štítem navlečeným na předloktí a řemdihem v pravé ruce, Rafael s čepelí černého meče položenou na levém rameni. Prám odrazil k další cestě.

„Nezdá se vám něco, pane?“ oslovil Rafaela zvědavě jeden z rytířů, který se přeplavil s nimi.

Rafael průzorem v jeho helmici rozeznal mladou líbivou tvář.

„Mlč a poslouvej,“ okřikl ho čtvrtý společník, veterán. Stáli v obranném půlkruhu okolo přístaviště a čekali.

„Měli bychom se podívat, zda na kraji lesa opravdu někdo nečeká,“ navrhl chraplavě Pierre, když dorazil další prám a jejich počet se zvýšil na osm.

Rafael zavrtěl hlavou a pohled přitom nespouštěl z terénu před sebou.

„Ne. Mám takový pocit, že zaútočí, až sem přijede Missar s tou věcí, kterou převážíme,“ pronesl tiše. „Bude nás tady víc. Nebo soudí někdo z vás jinak, pánové?“ dodal posměšně.

Nikdo mu neodpověděl.

Když se blížil čtvrtý prám, byl si jist, že na kraji lesa opravdu někdo čeká. Ptáci, kteří občas přelétali sem a tam, nikdy neusedali na nejbližší stromy, a když zavál vánek správným směrem, zdálo se mu, že v něm rozeznává pach vydělané kůže a lidského potu. Věděl, že zaútočí, ještě než prám přistane, aby se další čtyři rytíři nestačili zapojit do boje. Ne však příliš brzy, aby se i s relikvií nevrátili zpátky.

„K zemi!“ vykřikl Pierre.

Rafael nezaslechl nic, ale instinktivně poslechl, s ním ještě čtyři muži. Salva šípů a šipek z kuší se přehnala nad nimi. Mladík zůstal stát, ale uchránila ho jeho dokonalá zbroj a štěstí, ostatní muži se zranění nebo mrtvi zhroutili.

„Na ně!“ ozvalo se z lesa a proti rytířům s vyřítit celý zástup ozbrojenců.

Amatéri, měli vystřelit jen polovinu šípů a dostat nás druhou salvou, pomyslel si Rafael a postavil se. První z útočníků už byli téměř na dosah. Kruhovým máchnutím přímo z ramene srazil dva nejbližší, ukročil do vzniklé mezery a čelil bradáci se štítem a sekerou. Koutkem oka zahlédl, jak Pierre horní hranou štítu komusi zlomil vaz a současně jinému útočnickovi rozdrtil rameno. To už se do boje dali i ostatní rytíři.

Sekerník byl příliš pomalý a obnovený útok rubem čepele nedokázal krýt. Svalil se na zem s rozpáraným bokem. Rafael za sebou v poslední chvíli zahlédl stín. Ustoupil stranou a současně si instinktivně kryl záda septimou. Čepel sklouzla po čepeli. Přehmátl držení a drtivou ranou jílcem útočnickovi rozrazil hlavu. Mrtvého okamžitě vystřídal další a s fanatickým leskem v očích pokračoval v útoku. Břeh byl zcela zaplněný lidmi a jednotliví obklíčení rytíři se v kruhu nepřátel ztráceli. Jejich příliš mnoho, pomyslel si Rafael chladnokrevně. Umacíkájí nás pouhou vahou svých těl.

„Pierre! Ke mně! Ostatní ke mně!" zařval a začal si pro-sekávat cestu ke zbrojnoši.

Štíhlá čepel dopadala s neskutečně drtivou silou, rozrážela štíty, přerážela meče, kosti. Jindy by útočníci dávno utekli, ale tady jako by je masakr pouze povzbuzoval k většímu fanatismu.

Tloušťík s lesknoucíma se očima, když viděl, že se nedokáže vyhnout smrtelnému bodnutí, se vrhl vpřed a nalehl na meč. Čepel uvízla v těle. Jeho kumpán okamžitě vyrazil s napřaženou sekerou. Rafael se okamžik pokoušel zbraň vyprostit, ale neúspěšně. Sekera se mihla ve vražedném oblouku, vzápětí ozubená koule na řetězu přerazila paži, která ji držela.

„Tady jsem, pane!" zazubil se i uprostřed skrumáže Pierre. „Budu vám krýt záda!"

Rafael přikývl, skopl mrtvého tloušťíka z meče, bočním sekem překvapil přibíhajícího dychtivce, záštitou zablokoval jedovatý sek šermíře a úderem hrušky jílce ho srazil k zemi.

Hluk bitvy ustal a vystřídalo ho ticho. Rafael se překvapeně zarazil. Sténání raněných a umírajících mu po nedávném řinčení zbraní připadalo téměř neslyšitelné. Rychle a povrchně dýchal, po tváři mu tekla krev z rozseknutého čela, ale žádného dalšího zranění si nebyl vědom. Rozhlédl se. Břeh všude okolo byl pokryt mrtvolami. Z dále zněl tlumený hlas kukačky a podivně se rozléhal nad bojištěm. Kromě něho a Pierra zůstali stát už jen tři rytíři, Missar mezi nimi.

Pierre se sklonil k omráčenému chlapíkovi, který se právě probíral z mdlob. Jeho levá paže nesla neklamné stopy po ozubené kouli.

„Co jste zač?" zeptal se.

„Bůh vás vidí a potrestá! Shnijete v pekle!" zachroptěl muž.

Pierre pokrčil rameny, plynulým pohybem vytáhl z boty dýku a podřízl zraněnému krk.

„Dobrovolně by nic neřekl a tak moc mě to nezajímá, abych ho kvůli tomu mučil," vysvětlil a šel se poohlédnout po ochotnějším živém nepříteli.

„Nemusí se ptát," pronesl Missar unaveně, „jsou to Dol-čenité. Fanatici a vrazi. Je neskutečné, že jsme přežili, muselo jich být alespoň šedesát! Děsivá přesila!"

„Sedmdesát dva!" ozval se zdálky Pierre.

„Přesila?" vybuchl náhle Rafael. „Tvoji muži jsou neschopní a pomalí! Kdyby se nenechali postřílet jako tokající tetřevi, bylo by nás proti nim šestnáct, udrželi bychom linii a porazili je beze ztrát! Sedmdesát dva mizerně vyzbrojených ubožáků proti šestnácti rytířům a oni nás málem dostanou!"

S překvapením si uvědomil, že jeho vztek je skutečný. V bitvě byl naprosto chladnokrevný, vše pozoroval a hodnotil jakoby z dálky.

„Přesuneme se dál. Nemíním nocovat blízko takových jatek," řekl už klidněji.

„Naše muže musíme pohřbít, je to křesťanská povinnost!" rozhořčil se tentokrát Missar.

„Tak si to udělejte sám, ale zítra ráno chci být na cestě. Čím déle jedeme, tím víc času na přípravu další léčky mají. A možná byste mi měl vysvětlit, jak věděli, že relikvii máte U sebe vy," odbyl ho Rafael.

„Pohřbíme je," obrátil se Missar na jednoho z rytířů. Veterán z bojů ve svaté zemi mu neodpověděl a začal shánět koně s výstrojí.

Večer, když vzrušení opadlo, seděli pohromadě okolo jediného táborového ohně. Osm mrtvých rytířů nechali ležet na břehu, se třemi raněnými nechali tři další jako doprovod.

„Ten váš meč," přerušil ponuré mlčení Missar, „je neuvěřitelná zbraň. Nikdy jsem podobnou neviděl."

„Já ano," pronesl jeden z veteránů a tasil svou dýku.

Byla zhotovena ze stejného kovu jako Rafaelův velký meč a měla nezvykle dlouhé a štíhlé ostří. Rafael si pamatoval, že muž ji v boji na břehu držel v levé ruce a používal ji jako druhý meč.

„Ale nestojí za to takovou zbraň vlastnit. Chceš si ji potěžkat, pane?" zeptal se veterán.

Missar zvědavě natáhl ruku a rytíř mu dýku položil jílcem do dlaně. Mladík nedokázal potlačit zasténání. Dotyk kovu bolel a mrazil zároveň.

„Nedotkl bych se toho meče ani za všechny poklady světa," dokončil muž zachmuřeně, vzal si zbraň zpět a pohroužil se do obvyklého mlčení.

Rafael se opět vrátil do minulosti a ani si neuvědomoval, že přitom vyřezává. Tentokrát figurka, kterou mimovolně tvořil, nepřipomínala žádné zvíře, ale odporný chrlič.

Emír Rafaela nezachránil jen kvůli čtyřem ženám a své zvědavosti. Udělal to hlavně proto, že v Rafaelovi rozpoznal muže, který byl schopen nahradit Ibn Sumana Cho-meního, jediného člověka, který byl vzdělán v černých naukách a kterému mohl věřit. Čím víc je člověk zasvěcen do zakázaného umění magie, tím větším zkouškám je jeho charakter podrobován. Obvykle je nakonec osobnost učence zcela pozměněna a on pak slouží záměrům lidem naprosto nepochopitelným. Ibn Suman Chomení byl řídkou výjimkou, a to obsáhl vědění větší než kterýkoliv jiný jednatel před ním. Rafael se při vzpomínkách na stovky hodin studia prastarých knih zachvěl. A nebyly to jen knihy. S pomocí Sumanových poznámek luštil nápisy na kamenných deskách nebo navštěvoval jeskyně, jejichž stěny byly pokryty kresbami pradávných šamanů. Studoval, ale nikdy nečaroval. Neměl k tomu nadání a považoval to za jednu ze skutečností, která ho uchránila před přeměnou.

V křoví se něco šustlo a Rafael instinktivně sáhl po meči. Byl to jen jezevec. Dotyk meče však v jeho paměti vyvolal vzpomínky na den, který vše změnil.

Mnohaleté bádání dospělo k dlouho očekávanému vrcholu. Za pomoci kouzel, zaklínání a krve měl být zhotoven meč, který nikdy nebude zlomen, majiteli bude přinášet štěstí a uchrání ho před nepřátelskými kouzly. Seděli s emírem v zatuhlém podzemním sále na obyčejných dřevěných stoličkách, prostor osvětlovaly ručně vyrobené svíčky a před nimi, na veliké ploše připomínající sportovní stadion, se činili kněží a kováři. Vodili zajatce na přesně určená místa, podřezávali je pečlivě vybranými noži a krev nechávali stékat žlábkem ke kovadlině. Stále si pamatoval mrazivý pocit, který se mu usídlil v srdci a už nikdy ho neopustil. Smrt mu

nevadila. Na tu už si dávno zvykl. Navíc obětovali zajaté křižáky, nelítostné zabijáky. Zasloužili si umřít stejně jako kdysi on sám. Děsila ho však atmosféra vraždění. Nebyl v ní vztek ani touha po boji, nenávisť nebo vzpěněná krev. Jen studená logika a nemilosrdný kalkul. Nakonec, když krev posledního z čtyř set zajatců odtekla, zůstal na kovářině velký černý meč.

„Jdi a vyzkoušej, zda je tak kouzelný, jak zaklínadla tvrdí," pobídl ho emír. Rafael věděl, že při zkoušce může zemřít, ale nevadilo mu to. Byl připraven zaplatit za vše, co učinil, a nelpěl na životě jako dřív. Uchopil meč a na okamžik se zhroutil bolestí. Nepřipraveného člověka by pouhý dotek pravděpodobně zabil, ale on magii znal, rozuměl jí. Trýzeň v něm probudila vztek. Toužil tu zbraň zničit jednou provždy. Bez rozmyslu se rozpřáhl a divokým úderem ťal po kamenném sloupu podepírajícím klenbu. Nenávisťnou zběsilostí hnaná čepel prošla skrz. Naštěstí pro všechny klenba vydržela. Pro všechny, kteří přežili druhou část zkoušky, připomněl si.

Meč ho tehdy přijal za svého a nikdo jiný ho už nedokázal uchopit. Později v noci seděli s emírem v jeho soukromých komnatách a popíjeli kávu.

„A co bude dál?" zeptal se emír.

Rafael se zamračil a uchopil šálek do obou dlaní.

„Dál? Mohl bych ti říct, že nevím, ale já vím, protože znám nejvíc tajemství ze všech. Čarodějové přijdou a nabídnou ti další věci. Lepší meč, čarovnou zbroj, lék na všechny nemoci a kdovíco ještě. Jenže každá taková věc bude stát víc a víc lidských životů."

„Už přišli. Mluvili o zbroji, která přilne k lidské kůži a bude od ní k nerozeznání, o elixíru věčného života, prostě o všem, co si umíš představit. Brnění by stálo čtyři tisíce životů, ostatní věci ještě víc," potvrdil emír.

„Ale ty už jim nesmíš věřit, protože po dnešním rituálu slouží jinému pánovi než tobě. A nemám na mysli žádného z pozemských vládců," prohlásil bez obalu Rafael.

„Radiš, abych je všechny dal zabít?" zeptal se emír a mhouřil přitom oči.

Rafael nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Ne, pane. Oba musíme pečlivě vážit své činy, protože dnes jsme se těsně přiblížili hranici zatracení a po takovém rozkazu bychom možná i my sloužili někomu jinému."

„Cítím to stejně. Nechám věcem volný průběh. Připrav se na všechno."

Od té doby se Rafael s emírem nesetkal. Za čtrnáct dní panovníka zavraždili a on se se svými ženami vydal na strastiplný útěk do Evropy.

Vynořil se ze vzpomínek a zjistil, že ostatní dávno spí. Meč si položil pod ruku a napodobil je.

Za tři dny se dostali na území prvního z mnoha nezávislých italských vévodství. Skupina třinácti mužů budila sice mnohem menší pozornost, ale stále se nedalo říci, že projíždějí krajem nepozorovaně a nikdo se o ně nezajímá. Missar vyhověl Rafaelovu přání, aby se vyhýbali větším městům. V Janově udělali výjimku, protože jeden z rytířů onemocněl zimnicí a Missar ho chtěl nechat u dobrého lékaře. Rafael se v myšlenkách stále častěji zabýval Římem. Několik otcových známých se k němu bude

znát i v této těžké době, ale získat pečeť opravňující ke vstupu do staré pokladnice bude ještě těžší než si později ve Francii vymoci audienci u Klimenta.

„Koně jsou unavení a za chvíli se začne stmívat," zastavil Missar družinu před vesnicí k nerozeznání podobné desítkám předchozích.

Rafael se rozhlédl. Pár lepších domků, zbytek poloviční chatrče. Na návsi rozeznával dům s velkým štítem, zřejmě hostinec, navíc se na okolních pastvinách pásal bezpočet dobytka a ve vzduchu se vznášel pach vepřů. Vesničané určitě rádi vymění vepřovou pečení za pár stříbrných mincí. Žádné stopy nedávných bojů, tak častých mezi italskými feudály, neviděl. Tato osada vypadala jako dobrá volba. Byl rád, že tentokrát nebudou muset přenocovat pod širým nebem, cítil se k smrti unavený. Pobídl koně a zamířil k hostinci. Několik vesničanů je bez zájmu přelétlo pohledem. Tváře měli strhané, jako by se teprve nedávno vypořádali s morovou nákazou nebo hladomorem.

Pierre před hostincem sklouzl ze sedla a zavedl svého, Rafaelova i náhradního koně do stájí.

„Verbež jedna líná," zamumlal, když zjistil, že nájemní stáj je zaneřáděná a žlaby prázdné.

Rytíři vešli do sálu, Rafael mezi prvními. Vybral si stůl v rohu a posadil se zády ke stěně. Přepadla ho slabost, něko likrát ho píchlo na prsou. Stalo se mu to poprvé a vystrašilo ho to. Hlahol mužů, kteří si rozjařeně poroučeli jídlo, k němu doléhal jen z dálky. Postupně se cítil hůř a hůř, ale nedokázal s tím nic dělat.

„Je vám něco, pane?" uslyšel Pierrův hlas.

„Ne, objednej jídlo," podařilo se mu s potížemi vyslovit.

Ve chvíli, kdy se před nimi hospodský ukláněl, se mu udělalo doopravdy zle, měl pocit, že mu puklo srdce. Zajel rukou pod košili, nahmatat Ignácův medailonek a vzápětí ucukl. Pálil, jako by byl z roztaveného kovu. Pochopil, že právě odtud pocházela bolest, a s poznáním z něj spadl závoj únavy a viděl vše zřetelně. Hospodský a děvečky, které právě roznášely jídlo, se pohybovali toporně jako loutky na provázku. Mlčeli, na slova svých zákazníků neodpovídali, oči měli skelné a prázdné. Nikomu z hostů to nepřipadalo divné.

„Nepijte to víno!" vykřikl Rafael, zvedl se ze židle, chytil meč a bleskovým výpadem vyrazil rytíři, který se právě chystal napít, džbán z ruky.

„Co se děje, pane?" podíval se něho užasle Missar.

Rafael se otočil k hospodskému, který strnul na místě, jako by se změnil v ledovou sochu. Jeho oči byly slepé. Rafael se rozmáchl a jedinou ranou ho sťal. Nevytekla žádná krev a bezhlavé torzo zůstalo stát s tákem plným jídla v předpažených rukou.

„Mystici! Ovládli vesnici!" stačil ještě Rafael vykřiknout a v tu chvíli se dveřmi z venku a z kuchyně vrhli dovnitř nazí, ebenově černí muži.

Nejrychleji zareagoval jeden z veteránů. Bleskově sekl po prvním z naháčů a okamžitě se otočil k druhému. Nevšiml si, že jeho čepel po podivné černé kůži sjela. Než stačil zaútočit podruhé, zhroutil se s rozpolcenou lebkou. V prvním okamžiku zahynulo podobným způsobem pět rytířů - nechali se vylákat ke snadným úderům, které považovali za

smrtné. Rafael se vrhl mezi tři černé, kteří se chystali zaútočit na Missara, využil rychlosti a čepelí kolem sebe opsal smrtící kruh. Zahlédl opovrhlivý škleb v tváři jednoho z útočníků, který se vzápětí změnil v agonickou masku smrti, když magická ocel proťala magickou zbroj. Tři muži padli v jediném okamžiku k zemi.

„Jejich kůže je brnění, buďte opatrní!“ stačil Rafael vykřiknout, než se na něj vrhl další nepřítel.

„Parchanti z pekla! Tak takhle je to!“ zaklel Pierre, podřepem se vyhnul seku na hlavu, současně mávl řemdi-hem a řetěz se omotal kolem černé paže. Bojovník nedokázal odolat divokému škubnutí, skončil na zádech a Pierre mu jediným šlápnutím promáčkl nos hluboko do lebky.

Missar při ústupu zakopl, přepadl dozadu na stůl a seku protivníka dokázal uhnout jen částečně. Levá paže mu zmrtvěla. Než dopadla druhá rána, bleskově sáhl k opasku a mrští dýku nepříteli do obličeje.

Okamžik byly síly vyrovnané, boj se přeléval z jedné strany na druhou, stoly praskaly a na udusané hliněné podlaze přibývaly krvavé kaluže. Potom Rafael drtivým proti-sekem zabil jednoho a vzápětí úderem jílcem druhého soupeře a Pierre dalšímu zlomil páteř, když jím praštil o zem ramenním přehozem. Černí bojovníci začali jako na rozkaz ustupovat.

„Nechte je být!“ chrčel Missar a s pomocí zubů a zdravé paže si kolem pahýlu předloktí, který mu zbyl z levačky, omotával řemen, aby zastavil krváčení.

Rafael zůstal stát na místě a střídavě pozoroval troje dveře vedoucí do sálu. Jedny do kuchyně, druhé do hostinských pokojů v patře a třetí ven. Nevěřil, že by to bylo tak snadné. Pierre se zašklebil a vyplivl chuchvalec krve.

„Dostali jsme je!“ řekl spokojeně.

Dva poslední rytíři souhlasně přikýkli.

Rafaela zamrazilo. Nevstoupili dveřmi ani okny, ale najednou byli uvnitř sálu čtyři muži s tvářemi znetvořenými jizvami a lesknoucími se ornamenty na hrudích. Pochopil. Když neuspěli bojovníci, přišli na řadu čarodějové. První z nich na něho pohlédl, nesrozumitelně cosi vykřikl a úsečným gestem na něho ukázal. Rafael se instinktivně kryl mečem, čepel přitáhla energii kouzla a transformovala ji ve štít. Přesně jako v tehdy jeskyni, napadlo Rafaela. Jeho tělo však reagovalo nezávisle na myšlenkách. Dlouhým nízkým výpadem vyrazil proti čaroději, využil délky svých nohou, paží i štíhlé zbraně a probodl ho skrz naskrz. Prudkým trhnutím vyprostil meč z těla a otočil se. V té chvíli zasáhlo další kouzlo. Kryl se jen částečně a magický štít tentokrát nezachytil všechnu sílu. Dva křižáčtí veteráni se současně vrhli na třetího čaroděje. Oba v jediném okamžiku zmizeli v ohnivě explozi, zbytky roztavené oceli jejich zbrojí se rozprskly po okolí a zapálily dřevěné stěny hostince. Vržená dýka z černé oceli však našla svůj cíl a zasáhla mága do hrudi, Rafael zpomaleně sledoval, jak se jeho vlastní tělo začíná rozpadat v žáru kouzla. Jenomže dlaněmi, kterými svíral meč, do něj současně prýštila síla. Obklopen bílou září se vrhl na dalšího protivníka. Ten zůstal šokovaně stát a výraz překvapení ho neopustil, ani když jeho hlava dopadla na zem.

„Nevíte, co tenhle meč dokáže, protože nikdo z těch, kdo se mi tenkrát v jeskyni postavil, nepřežil!“ řval Rafael nepřítelův bolestí a skokem se vrhl po posledním čaroději. První magický útok se neškodně odrazil od štítu, vzápětí mu však pod nohama vybuchlo peklo a mrštilo jím na stranu. Meč mu vyklouzl z rukou. Čaroděj se triumfálně zašklebil a vztáhl k Rafaelovi levou paži. Z boku na něj skočil vyčkávající Pierre. Nashromážděná moc nekontrolovaně explodovala.

„Nee!“ křičel Rafael a vrhl se k hořící dvojici.

Čaroděj vypadal v pořádku, než však stačil cokoliv udělat, Pierre uchopil jeho hlavu do svých zuhelnatělých dlaní a jediným šubnutím mu zlomil vaz.

„I tyhle jsme dostali, pane,“ zachraptěl Pierre.

Rafael si k němu klekl a stiskl mu ruku. Zbrojnoš upíral pohled ke stropu, výbuch mu rozerval tvář a odhalil spodní řadu zubů. Zdálo se, že se usmívá.

„Ty roky, kdy jsem byl s várna, byly dobrý. Vlastně to byly nejlepší roky mého života, jsem rád, že jsem vás potkal.“

Rafael zavrtěl hlavou.

„Já měl štěstí, že jsem tě potkal. Máš pravdu, byly to ty nejlepší roky.“

Opět se přenesl do okamžiku, kdy se s Pierrem střetl. Sám se svými ženami a jedním sluhou putoval Evropou, z jedné strany hrozila inkvizice zběsile pronásledující kacíře a bezvěrce, z druhé francouzský král a jeho poskok Noga-ret v touze po bohatství pronásledující templáře za každou cenu. K tomu všemu měl v patách černé stíny čarodějů, kteří správně odhadli, že utíká s mnoha pracně nashromážděnými temnými tajemstvími. V noci čelil jejich nočním mŕmám, ve dne ostatním lidem. Nikomu nemohl věřit. Po několika měsících se stal štvancem a nedoufal, že se svého prokletí zbaví. Právě opouštěli Provensálsko a schválně jeli napůl zapomenutou cestou, aby se vyhnuli všetečným pohledům. Rafael raději riskoval setkání s lapky než s příliš všetečnými pohůnky některého z šlechticů nebo biskupů. Nevěděl, jak by jim vysvětlil přítomnost svých žen, z nichž dvě na první pohled nebyly křesťanky.

Byl podzim, cestu pokrýval koberec různobarevného listí, které pod koly vozů a kopyty koní šustilo. Najednou zepředu zaslechl vzrušené výkřiky a zařinčení oceli. Okamžitě zavedl vozy stranou a s mečem v ruce se vydal prozkoumat situaci. Netoužil zaplést se do žádné šarvátky. V úvozu objevil malou cestovní karavanu. Cestující i vozkové byli pobiti nebo utekli, jen před jedním vozem stál Pierre se štítem a mečem, okolo něho v půlkruhu devět lapků. Tři leželi posekaní na zemi. Zpod plachty vykukovala vyděšená žena a dvě děti.

Bandité měli převahu, ale Pierre si získal jejich respekt a pouštět se do křížku s někým, kdo právě zabil tři jejich druhy, se nikomu nechtělo.

„Hej, chlape. Máš to marný. Po tobě nic nechcem. Lupu je dost pro všechny a slibuju, že i se ženskou se na tebe dostane,“ promlouval k Pierrovi vyzábělý dlouhán v rozedraném plášti. „Svou povinnost jsi splnil, je přece blbost umřít úplně zbytečně. Všechny nás nezabiješ.“

Pierre se přikrčil za štítem a jeho oči sledovaly všechno a nic.

„Dostal jsem zapláceno, že ji doprovodím do Selline. Držím slovo. Vezměte si vozy a nás nechte odjet," odpověděl.

„Nevidíš, že umřeš, chlape? Koukni se sám. Peníze, nějaký zboží, ženská na jedny straně a bolestivý chcípání s rozpáraným břichem na druhý. To je přece jednoduchá volba.

Pierre se zašklebil.

„To máš pravdu. Vždycky jsem dělal, co jsem považoval za správný, a udělám to i dneska. Je trochu pozdě měnit starý zvyky."

S těmi slovy se vyřítíl proti vůdci lapků. Rafaela mužova prostá a neskutečně rytířská logika fascinovala. Velitel banditů padl, zbylí lupiči Pierra obstoupili. Už neměl krytá záda a jeho osud byl zpečetěn. V tu chvíli, dříve než si uvědomil, jakou hloupost provádí, se na ně vrhl Rafael. Když potom v noci hlídali společné tábořiště, zjistil, že se v něm něco změnilo. Pierre mu dal příklad. Neutekl a postavil se přesile v boji, ve kterém musel zemřít. Rafael si uvědomil, že už nebude utíkat před čaroději, které sám pomohl stvořit. Byl jediný, kdo znal jejich uskoky, přednosti i slabiny. Věděl, že pokud se jim nikdo nepostaví, budou stále silnější a silnější. On, i když sám neoplýval nadáními, mohl vychovat jejich protivníky.

Od chvíle, kdy se tak rozhodl, se všechno obrátilo k lepšímu. Pierre se stal jeho věrným průvodcem, s Trittovou pomocí získal Mischel a zbavil se spojení s templářskou minulostí. Ani černí už nad jeho spánkem neměli takovou moc.

Rafael se vrátil ze vzpomínek.

„Byly to dobré roky, příteli," řekl tiše.

„Už mě nic nebolí," odpověděl Pierre a zemřel.

Bývalý templář se postavil a rozhlédl se po místnosti. Nikdo jiný nezůstal naživu. Missar si nedokázal ránu včas stáhnout a vykrvácel. Prohledal jeho zavazadla a zabalený v senu našel obyčejný, stářím zčernalý dřevěný pohár. Téměř měl chuť se zasmát. Pohár, ve kterém Kristus přeměnil při poslední večeři vodu ve víno. Taková cetka. V Jeruzalémě držel v rukou tři podobné a o všech se tvrdilo totéž. Cetka, kvůli které se zabíjeli lidé, kvůli které zemřel Pierre. Lhostejně ho vložil do vlastního vaku a s mečem v ruce opustil hostinec. Venku zjistil, že všichni ve vesnici jsou mrtví. Čarodějové z nich učinili sluhy poslušné jejich vůli, a když zemřeli, skončil i přízračný život loutek.

Rafael osedlal koně a vyrazil do noci. Nechtěl přespávat blízko tak příšerného místa, jakým se stala vesnice, a navíc spěchal. Netušil, jak se čarodějové po tak dlouhé době opět dostali na jeho stopu. I když bylo možné, že právě oni jsou de Baasem zmiňovanými Mystiky.

Za tři dny se ocitl před branami Říma. Na zátylku ho nepříjemně mrazilo. Už dlouho nebyl mezi tolika lidmi. Před tím, než se ponořil do spleti uliček, zkontroloval zbraně. Přijel sem kvůli jediné věci a ani v nejmenším nemínil přistoupit na pletichářské hry intrikánů o moc a zlato. K pečeti mu muselo pomoci staré jméno, pár věrných známých z lepších časů a když to nepůjde jinak, ostrý meč.

Rafael projel průsmykem a před ním se otevřel nádherný výhled. De Baasovo sídlo, hrad Cawenod, se rozkládalo na protější straně údolí, nad ním se tyčily už jen vzdálené štíty Pyrenejí. Vysoké hradby dodávaly hradu vzhled orlího hnízda přilepeného na skále. Rafael si prohrábl strniště, promnul únavou pálicí oči a ohlédl se, aby zkontroloval, zda jsou všichni koně v pořádku. Z Říma do Avignonu a pak sem to byla dlouhá cesta a on putoval sám. Málo spal, byl stále ve střehu a jel dnem i nocí. Nakonec to dokázal. Vezl s sebou druhý exemplář papežské buly zřizující tajný templářský řád, dekret, který jeho majitele opravňoval k zabránění jakéhokoliv kláštera, a slušné množství zlata z vatikánské pokladny. Část z něj použil, aby se vyzbrojil u nejlepších římských zbrojírů. Nejtěžší ze všeho bylo nesmát se, když potom ve Francii viděl Klimenta, jak ponížene bije hlavou o zem před bezcennou tretkou. Teď se nemohl dočkat, až se vrátí na Mischel. Těšil se na domov, na své ženy a děti. Těšil se na velkou společnou večeři, kdy nechá děti rozmazlovat lovecké psy a pobíhat okolo, dokud neusnou, na dvojsmyslné žertíky žen, na horké víno a hudbu. Záván studeného větru se prodral pod varkoč i zbroj. Rafael se zachmuřil. Musel ještě celou věc dokončit. Než pobídl koně, zkusil, zda jde meč, který vezl zabalený v dece při vázané k sedlu, snadno vytáhnout. Šel, stejně jako celou cestu.

De Baas ho přijal ve velkém sále se zurčící fontánkou uprostřed. Obklopovala ho suita jeho mužů, všichni ozbrojeni, jako by se chystali do bitvy. Beze zbraně i zbroje, v obyčejném oděvu byl jen Tritt. Rafael pochopil, že ho zde celou dobu drží jako rukojmí. Položil dokumenty i vaky se zlatem na stůl a odstoupil. Meč držel v levé ruce a opíral ho hrotem o podlahu. Sálém profukoval průvan, světla loučí i svíček se mihotala a nenechala stíny v koutech ani chvíli v klidu.

De Baas zkontroloval jeden dokument po druhém, zlata si nevšiml.

„Dokázal jsi to, odhadl jsem tě správně, Divoký vlku. Podívej," řekl a pobídl Tritta, ať si sám papežskou bulu přečte.

„Má to však jeden problém," pokračoval a Rafael už tušil, co přijde na řadu.

Aby byl řád tajný, musí o něm vědět jen jeho členové. Než stačil výkřikem varovat Tritta, de Baas k němu zezadu přistoupil a dýkou, kterou předtím skrytě držel v levé ruce, mu podřízl hrdlo.

Rafael se postavil do střehu, de Baas se usmíval. „Tvůj přítel říkal, že jsi zabil patnáct bojovníků, ty tvrdíš, že jen deset. Nás je zde dvacet, ale nejsme žádní křivonozí saracéni. Máš šanci příteli ukázat, co umíš."

Tři rytíři se přiblížili k Rafaelovi, každý z jedné strany. Rafael věděl, co zamýšlejí. Jeden ho vyláká k souboji a další budou čekat, až jim poskytnou příležitost k úderu. Vlastně se divil, že ho nezastřelili kuší. Nechal je být a podíval se na de Baase.

„V Akonu padl i tvůj bratr, pokud se pamatuji," řekl klidně.

De Baas stiskl rty, ale mlčel.

„Možná by tě zajímalo, jak tak proslavený bojovník zemřel. Usekl jsem mu nohu v koleni. A víš proč? Kvůli mizerné ženské! Ten nikdy nebojoval kvůli

kříži, jen kvůli svým koulím, aby mohl šoustat a současně přitom zabíjet! Kroutil se jako červ, když umíral! Bylo to docela zábavné, to mi věř!"

To už de Baas nevydržel a s pěnou u úst se na Rafaela vrhl. Neměl helmu, Rafael jeho divoký sek zastavil vysokou kvartou s protisekem a odvetou rubem ho stál. Všichni rytíři se jako na povel vrhli do boje, aby pomstili smrt svého vůdce.

Rafael z posledních sil vbodl úzkou čepel stiletu do průzoru helmy protivníka a odstrčil ho od sebe. Pancéřovaný rytíř s rachotem dopadl na záda a zůstal ležet.

Rafael se opřel o hranu převrženého stolu a přinutil se rozhlédnout. Předměty získaly duhové obrysy a přes svět někdo přetáhl růžový závoj. Kromě stejnoměrného šumění nic neslyšel, v uších cítil postupně vzrůstající tlak. Jedna z ran, které utrpěl, mu zřejmě poškodila lebku. Při každém nádechu pociťoval bolest. Levou stranu hrudního pancíře měl po zásahu bijákem promáčklou a také asi většinu žeber pod ním, i když se nehýbal, lapal po dechu stále víc. Měl za to, že se mu plíce pomalu plní krví. Stál ve zvětšující se kaluži vlastní krve, která mu stékala po vnitřní straně stehna. Připadalo mu směšné, že utrpěl tolik smrtelných zranění a ještě stále se nějakým zázrakem drží naživu. Mohl se sázet, zda dřív vykrvácí, udusí se, pukne mu lebka nebo se stane něco úplně jiného. V sále bohužel nebyl nikdo živý, s kým by tuhle sázku uzavřel. Náhle měl suché rty i jazyk. Zdálo se mu, že už nepil celé dny. I tento příznak znal. Těsně před smrtí většina mužů prosila o vodu. Fontána od něj byla jen kousek. Nechtěl však umírat se vzpomínkou na mrtvé kamarády vznášející se v kalné vodě jezírka daleko pod africkým sluncem. Jeho vlastní brašna ležela jen o kus dál. Usoudil, že pár kroků zvládne. S pohárem v ruce se dobelhal k fontáně. Téměř nemohl popadnout dech a vykašlával růžovou pěnu. Pocit žízně však neustupoval. Nabral vodu do poháru a napil se. Chutnala jako víno. Vypil pohár do dna a dopřál si ještě jeden.

Bylo to víno! V úžasu zůstal stát. Sluch se mu vrátil, dýchal normálně a pocit slabosti zmizel. Rozesmál se jako člověk na prahu šílenství. De Baas skutečně získal pravý Kristův pohár! Rafael tomu nevěřil a jen z pouhé škodolibosti vyřezal na cestě do Říma jeho kopii a tu podstrčil papeži! Napil se potřetí, voda se i tentokrát změnila v červené zemité víno nepodobné ničemu, co kdy pil. Když spolkl poslední doušek, byl zdrav, všechna jeho zranění byla zahojena. Na leštěném pancíři jednoho z mrtvých rytířů zahlédl svůj obraz a zjistil, že jeho vlasy sice stále mají šedou barvu, ale část vrásek z tváře zmizela. Vypadal, jako by omládl o deset let. Uložil pohár zpět do vaku a zanechal sál mrtvým a mouchám shromažďujícím se k hostině.

Ze sloužících se ho nikdo nepokusil zastavit, všichni utekli. Rafael nasedl na koně a vyrazil na cestu domů.

* * *

Průtrž mračen se změnila v krupobití, silně se ochladilo. Starý opat natáhl ruce k hořícímu krbu, aby se prohřál. Obával se, že se ke slovu přihlásila zima. Z okna viděl stezku klikatící se mezi balvany a skalisky. V přívalech

deště se změnila v bystřinu. Z oparu vodní tříště se vynořila silueta muže na koni, za sebou vedl ještě jedno zvíře. V takovém počasí každý krok hrozil uklouznutím a pádem, ale zdálo se, že poutník cestu dobře zná.

Opat se usmál a zatáhl za šňůru vedoucí do pokoje služebníka.

„Horkou lázeň a bohatou večeři pro hosta," poručil, když do pokoje vešel mladý hoch.

Zanedlouho už vítal osamělého poutníka. Muž byl vysoký a silný, jen šedivé vlasy a vrásky ve tváři prozrazovaly jeho pokročilejší věk.

„Kde je chlapec?" zeptal se místo pozdravu.

„Mistr Ignác byl nejstarší člověk, kterého jsem znal. Neměl byste ho nazývat chlapcem. Ostatní bratry to pohoršuje."

Šedivec pokrčil rameny. Zjevně mu bylo jedno, zda to někoho pohoršuje či ne. „Byl? Co se mu stalo?"

„Rozhodl se umřít. Řekl, že už umíme dost, abychom si poradili bez něho. Zde máte připravené suché věci. Můžeme si pohovořit u jídla. Už bude prostřeno."

Šedivec odstrčil prázdný talíř a natáhl si nohy. Pohled upíral na prostý dřevěný pohár na stole.

„Proč ty neokusíš Kristovy krve, abys omládl," zeptal se opata.

„Ale já jsem to udělal. Proto už sto let zůstávám sedmdesátiletým starcem. Každý omládne do věku, kdy byly jeho schopnosti největší."

Šedivec přikývl a chvíli zamyšleně mlčel.

„Ignác byl poslední z mého času. Život se po nějaké době pro každého stává příliš těžký. Zvláště, když ho celý žije ve válce. I já toho mám dost, opate. Najděte si jiného posla, který vám bude chodit pro vatikánské zlato. Už tak o mně v paláci kolují celé legendy. Všechno, co jsem uměl, jsem naučil Ignáce a on to zase naučil vás."

Šedivec se postavil, nalil z karafy do poháru vodu a pomalu ho vyprázdnil. Chvíli čekal, až začne nápoj účinkovat.

„To bylo naposledy," řekl. „Před padesáti lety objevil Kolumbus nový svět a mě ta země láká. Dožiji tam. Válka s černými je teď už jenom vaše záležitost, opate. Udělal jsem dost."

Velký černý meč, který předtím opřel o zeď, položil na stůl vedle poháru.

„Tohle si tu nechte. Časy se mění a myslím, že tam už ho nebudu potřebovat. Sbohem. Vyrázím za svítání. Už nikdy se neuvidíme."

Opat v zamyšlení pozoroval dveře, které se za šedivcem zavřely. Neznal jeho skutečné jméno ani původ a už dávno po tom nepátral. Teď uvažoval, jak dlouho nebude ten člověk po nkolikasetletém užívání Kristova těla stárnout. Století? Dvě? Pět?

Možná ho však zabijí ti divocí obyvatelé nové země. Ale možná také ne. S tou myšlenkou se odebral spát.